Avcı Baytekin Yaban Hayvanlar Arasında

— GEÇEN SAYIDAN —

177— Arı Türk kanını taşıyan avcı Bay Tekin yırtıcı pantere atılırken ayağı ağaç köküne çarpmış ve yere yıkılmıştı. Avını eline geçiren yaban hayvan zavallı Bay Tekinin üstüne çıkmış, pençesini kaldırarak onu parçalamaya and içmişti ki orman çocuğu Zib'in sesini duydu. Zib:

— Nita, dur! diyordu. Nita durdu, havaya kalkan pençesi yere düştü. Sahibinin emrini dinlemişti. Avının üstünden büyük bir iç sıkıntısile ayrıldı. Kuyruğunu bacaklarının arasına soktu. İlerledi. Bay Tekine kanlı dişlerini göstererek bakıyordu.

178 — Zib hemen Bay Tekinin yanına koştu, onu koltuklarından tutarak kaldırdı. Bay Tekin bitkin bir halde idi. Çocuk onu bir kenara çekmek, kendisine getirtmek istiyordu.

179 — Bir ırmağın kenarına götürdü. Başını bir kayaya yasladı. Oradan akan soğuk suları avuç avuç yüzüne serpti. Serin su Bay Tekinin limon sarısı gibi keskin yanaklarının kırmızılığını tekrar yerine getirdi. Biraz sonra Bay Tekin kendine gelmişti.

180 — Çocuğa:

— Çok güzel, teşekkür ederim sana. küçük, hayatımı kurtardın! Yalnız, söyle bakayım bana, bu panteri sen kendine nasıl alıştırdın? dedi.

Zib: — Onu minimini bir yavru iken ele geçirmiştim. Büyüdü büyüyeli benimle yaşadı. Onun için bana alışıktır diye cevap verdi.

181 — Bay Tekin:

— Yaaa.. dedi. Annen, baban nerede?..

Zib:

— Annemi hiç tanımıyorum.. Babam da öleli çok zaman var. Beni yerliler büyüttü..

182 — Onlar böyle konuşurlarken ormanın bir ucunda bir kampta Bay Tekinin düşmanı İngiliz Wilson, altın arayıcıların başı olarak gelmiş, işe koyulmuştu. Hani onu bir gün Bay Tekin ölümden kurtarmıştı. Adamı yanına gelerek: «Ben ölen adamlarımızı aramaktan geliyorum» dedi.

183 — Wilson: Bu işi bitirmek gerek. Şimdiye kadar 15 adamımızı ve 50,000 çil frangımızı bu uğurda kaybettik. Hem sana bir vazife veriyorum. Buralarda avcı Bay Tekin adında bir Türk kamp kurmuştur. Onu bulmam gerek.. Kendisini bana bulursan istediğin kadar para veririm dedi. Adamı «Bay Tekin mi?» dedi. Onu çok iyi tanırım ben?

— Daha var —

23 Nisanda AFACAN 20 sayfa

Gelecek sayımız (ÇOCUK BAYRAMI) Şerefine birçok güzel yazılarla 20 sayfa çıkacaktır. sayıda 23 Nisanda (7) yaşına basan küçük sinema yıldızı (*Şirley Temple*) nin hayatını okuyacaksınız.

330

BÜYUK YOLCULUK, 1001 OLANBİTEN ÖTKÜNCÜ

Dördüncü Parça

Bu Roman

Hint illerinin içyüzünü anlatır.

Başrahip parmağını kurban leğeninin dibine sürdü. Burada biraz kan vardı. Parmağına bulaşan kanla ölülerin alnına birer işaret yaptı. Sonra da yanındaki yardımcılara:

— Haydi başlayın!

Der gibi bir işaret geçti. Bu adamlar cesetlerin boynundan kementleri çıkardılar. Üç köşeli keskin bir bıçağı cesedin boynundaki şahdamarına saplayıp çektiler. Şimdi cesetlerin boynundan kurban leğeninin içine horul horul kan akıyordu. Bunların kanı bitince götürdüler, iki tane başka ceset geldi, onların da kanını aldılar. Doğan olduğu yerde titreyerek kanı alınan tam on tane insan ölüsü saydı.

Artık kocaman altın kurban leğeni ağzına kadar insan kanile dolmuştu. Başrahip bütün cesetlerin dışarıya taşınmasını işaret etti. Arkasından bir işaret daha yapınca «Tug» birliğinden olan adamlar birer birer kalktılar. Kurban leğeninin yanına gelerek parmaklarını henüz sıcak olan insan kanı ile bulaştırıp muratlarına erdiler.

Mabedi dolduran binlerce insandan en sonuncusu da elini mukaddes kana batırdıktan sonra herkes yerli yerine oturdu, fakat ortada açık bir yol bıraktılar. Tam bu çağda Doğan aradığını buldu. Bu açık bırakılan yoldan mendebur cüce Tippo geliyordu.

Yılanları her tarafına dolanmıştı. Dillerini çıkartıyor, büyücünün omuzu üstünde kafalarını kaldırarak ıslıklar çalıyorlardı. Kalabalığa baktıkça saldırmak istiyor gibi anıklanıyorlar, sonra da vaz geçmiş gibi yeniden Tipponun gövdesine sarılarak duruyorlardı.

Yılanların günlerdenberi bir şey yememiş oldukları duruşlarından anlaşılıyordu.

Tippo mabut Bahanani'nin etrafında yedi defa dans ederek döndü. Her dönüşünde düdüğünü çalarak, başını da bir tempo ile sallıyarak ağır ağır oynıyarak döndü ve birdenbire altın kurban leğeninin önünde bir put gibi cansız durdu. Cüce hiç kımıldamıyordu.

Yılanların ıslığı gittikçe keskinleşiyordu.

Baş rahip kanlı ellerini kuruttu, cüceye dönerek:

— Şimdi mabudun beyaz kurbanı gelecek!

Tippo mabedin mukaddes yılanları bu kurbanı karşılamağa anık mıdır? diye sordu.

Cüce:

— Yukarıda iki tane genç Türk çocuğu kendilerini çağırarak buraya getirmemi bekliyorlar. Yılanlar üç gündür bir şey yemediler, ey başrahip sen buyruk ver, kurbanları şimdi getireyim! dedi.

— Hayır! Şimdi değil. İlk önce benim getirdiğim bir beyaz adam var. Bu adam bize yakından zor eden bir milletin zabitidir. Mukaddes yılanın dişlerile tanışmak şerefini ilk önce bu adama vereceğim!

Mabedin içini dolduranlardan mırıltı halinde sevinç sesleri yükseldi. Başrahip işaretini verdi. Altı tane mabet hizmetçisi elleri ayakları bağlı bir İngiliz zabitini getirdiler. Zavallı adamın ağzında bir de tıkaç vardı. Kendisini saran bağları çözmek için zorluyor, fakat ipin kaytanları daha fazla gömülüyordu.

Doğan, sırtından buz gibi bir yılan geçmiş gibi titredi. İstemiyerek demir parmaklığa doğru bir adım attı. Tabancasını çıkartarak Tanrıyı unutmuş, bu katillere ateş etmek, bir beyaz adamın canını kurtarmağı diledi. Fakat güvenemedi. Neye yarardı, kendisini ve arkadaşlarını da tiz elden ölüme vermiş olur. İstemiyerek vaz geçti.

Sımsıkı bağlanmış olan İngilizi boylu boyunca yere uzattılar. Tippo zavallı adamın yanına diz çöktü. Yılanlar dillerini çıkartarak, keskin keskin ıslıklar çala-rak bir yıldırım hızile İngilizin üstüne fır-ladılar. Ve zehirli dişlerini talihsiz zabi-tin suratına gömdüler. Parçalamağa ko-yuldular. Mabedi dolduran canavarla-hep yine bir ağızdan dua ederek şark-söylemeğe koyuldular. Doğan neredeys-bayılacaktı. Tam bu çağda kendisini kuv-vetli iki kol yakaladı. Hadi:

— Yolumuz açıktır Doğan! dedi. Ç-buk ol, kaybedilecek tek bir dakikam-bile yok!

Doğan artık tek bir söz söyliyemed-Bütün varlığı ve gücü yok olmuş gibiyd-Yürümeğe başladılar. Hadi:

— Ben yukarıdaydım! dedi. Kaçma-için her şeyi hazırladım. Alp fili yolun k-narına kadar götürdü, artık kaçacaks-nız! Bu çağda da sözümü dinlemiyec-olursanız size zor ederim!

Doğanı sürüklercesine götürüyordu. F-kat dünyanın yüzüne ulaştıkları çağda-dakikadan fazla geçmişti. Hadi kap-açtı:

— Haydi, çabuk ol! diye fısıldadı, -zi nasıl bir ölümün beklediğini biliyorsu-değil mi?

Hadi dışarıya fırladı, yaban gölleri-arasından süzülerek:

— Buralarda kimsecikler yok, ard-dan gel! dedi. İkisi birden sarayın bü-avlusundan hızla geçerek yolun kenar-ulaştılar. Cumbo yolun kenarında-merdiven de dayanmış, anıktı. Ağaçlı-arasından Alp ta çıktı.

Bu çağda bir gürültü oldu, Doğan-

— Bu ne?.. dedi.

Hadi inler gibi bir sesle:

— Kaçtığımızı haber aldılar, ça-çabuk! diye inledi.

— Sen de bizimle geliyorsun de-ooooh ne iyi?-

Doğan bir kaplan çevikliği ile filin-tüne bindi. Alp ta arkasından atladı. -di ayağını merdivene koydu, fakat -ket te kendini gösterdi.

Sarayın büyük kapısı arkadan açı-sarayın avlusuna yüzlerce canavar y-

Doğan, Alp, Hadi kaçmak için file binmeğe anıklanıyorlardı. Fakat birdenbire bir tüfek patladı...

«Tuğ» dolmuştu. Birdenbire bir tüfek patladı.

Deliye dönmüş bir sürü adam file yaklaşıyordu. Tam bu çağda Hadi yıldırımla vurulmuş gibi inledi. Çıkardığı sesten Doğanla Alp zavallının vurulduğunu anladılar. Patlıyan tüfeğin kurşunu Hintlinin göğsünü delmişti. Çocuklar canlarını dişlerine takarak Hadiyi filin üstüne aldılar. Bu işler olup biterken «Tug» lar saray avlusunu geçmiş, yola da ulaşmışlardı. Doğan:

— Hadi dedi, Tanrı için söyle Cumbonun içözü (1) nedir... Hadi zor konuştuğu belli bir adam gibi, ağzını filin kulağına dayıyarak:

— Elâh! dedi.

Cumboyu bir deli gibi koşturacak bu sözün söylenişinde anlaşılmaz bir incelik vardı. Fil hortumunu dikti. Koşmağa hazırlandı. Doğan Hadinin sesini taklit ederek filin kulağına bir daha haykırdı:

— Elâh!

«Tuğ» lar file ulaşmışlardı, tam yaka-[illegible]acakları çağda ikinci Elâh! lâfını du-[illegible] Cumbo bir lokomotif hızile koşmağa [illegible] Fil koşarken yerler sallanıyor, [illegible]dan korkan kuşlar yuvalarını

[illegible]r.

bırakarak karanlıklara karışıyorlardı.

Doğan arkadan gelen sesleri hâlâ duymaktaydı:

— Kaplanı çıkartın, kaplanı arkalarına salın!!

Fil çoktan sarayı ardında bırakmıştı, Doğan durmadan:

— Elâh!! Elâh!!!

Diye bu canlı lokomotifin kulağına sesleniyordu.

Cadde üstünde gitmek tehlikeli olabilirdi. Doğan küçük bir el vurumile fili yanındaki ormana soktu. Fil sazlıklar arasından, tarlalardan, derelerden, tepelerden aşarak bir yel, bir fırtına gibi yol alıyordu.

Düşmanlar kaplanı filin ardından salıvermişlerdi. Bu yüzden hızlı gitmek gerekti. Doğanın gözünün önünde kaplanın ateşli gözleri beliriyor, kulağında canavarın sesi çınlıyordu. Cumbo bir yuvarlanırsa işte o zaman ölüm apaçık gelecekti. Yaralı arkadaşı ile kendilerini bu korkunç bir ölüm bekliyordu. Fakat kaplan bizim canlı lokomotife ulaşamadı.

Doğanla Alp tek bir lâkırdı bile konuşmuyor, ağır yaralı Hintliyi sarsmamak için ellerinden geleni yapmağa uğraşıyorlardı. Kurşun Hintlinin göğsüne saplanmıştı. Doğan urubalarını parçalıyor, Hadinin akan kanını silerek dindirmeğe çabalıyordu. Cumbo devrilir, yahut yorulur da durursa Hadinin ölümden kurtarılması zor olacaktı.

Doğan kendilerine çok büyük yardımlar yapmış olan ihtiyar Hintlinin soluk çehresine bakıyor:

— Ulu Tanrım diyordu. Sen bu adamı bize bağışla!.. Saatler asır kadar uzamakta idi. Gün doğusu tarafından güneşin altın ışıkları yükselmeğe başlamıştı. Ormanın derinlerinden gelen boğuk panter sesleri uğursuz uğursuz çınlıyordu. Uzakta, yakında ne bir insan, ne de bir ev vardı. Geldikleri bu yol her halde Kalkûta yolu değildi. Çünkü filin bir lokomotif kadar hızlı olan gidişile Kalkûtaya çoktan ulaşmış olacaklardı. Bu delicesine gidiş ne yöne idi? Nerede? Ne zaman bitecekti? Belli değildi.

Hadi durup durup:

— Su! diye inliyordu, su!!

Doğanın yüreğine yavaş yavaş bir tasa çökmeğe başladı:

— Daha var —

TARZAN No: 10

155 — Tarzan, Jan Kursiyede yürüyecek kadar güç görünce, onu çekti ve iki arkadaş elele yürüyerek bu çamurlu yollarda, duvarlardan sarkan uzun uzun kireç lüleleri arasında kendilerine bir geçit bulmak kaygusile ilerlemeğe başladılar.

156 — Yürüdükçe yollar sarplaşıyordu. Tarzanla Jan Kursiye dışarıya çıkacaklarını umdukları halde bu bitmez tükenmez mağaradan bir türlü çıkamıyorlar, bir çıkmaza dalıyorlardı.

157 — En sonunda dar ve uzun tünele girdiler. Tarzan önde yürüy arkada da Jan Kursiye elektrik lâmb sını açmış, arkadaşına kolaylık olm üzere yolları aydınlatıyordu.

158 — Oooh.. Çok şükür. Korkulu ve uzun yürüyüşten sonra iki genç doğan güneşin aydınlığına kavuşabilmişlerdi. Böyle gene dünyaya çıkış iki arkadaşı da çok sevindirmişti. Gülerek birbirlerine bakıştılar ve kucaklaştılar.

159 — Hayata yeniden kavuşmanın verdiği bir güçle önlerinde uzanan tepelere, yamaçlara tırmanmağa başladılar. Yalnız, yürüdükçe yol uzuyor, yanlarında durmadan bu kaya ve kireç yığınını görüyorlardı.

160 — En sonunda, yorgunluktan mansız bir biçime gelmişti ki gürültül akan bir ırmağın kıyısına vardılar. Bir bire şaşırıp kaldılar. Tarzan gözlerini k kulu bakışlarla bir yere dikti. Jan Kur

— Ne var Tarzan? diye sordu.

161 — İki arkadaş şaşkın şaşkın karşıya bakarken bir de ne görsünler: Irmağın içi baştan başa timsahlarla dolu değil mi? Hepsi iri ve korkunç kuyruklarını sallıyor, bir motör hızile suları yararak ilerliyorlardı.

162 — Tarzanla Jan Kursiye bu korkunç hayvanlardan kurtulmak için geniş bir ağaca tırmandılar. Şimdi ikisini de bir düşünce almıştı. Bu canavarların arasından karşı kıyıya nasıl geçeceklerdi?

163 — Bu sırada Tarzan birden yerinden fırlıyarak arkadaşına: «Ça ni buldum, arkamdan gel» diye bağ Zavallı Jan Kursiye bitkin bir halde lara tırmanarak Tarzana yaklaştı.

164 — Tarzan gerçekten bu güç işi
başararak bir yol bulmuştu. Etrafla-
ıda bir çok sarmaşık dalları vardı.
unları birbirlerine ekliyecek ve karşı kı-
ya havadan bir köprü kurarak geçecek-
rdi.

165 — İki arkadaş hemen işe başladı-
lar. Ve az bir zamanda bu sarmaşık dal-
larından uzun ve çok sağlam bir halat
yaptılar. Şimdi yalnız bunu karşıda bir
ağaca atarak dallarına iliştirmek kalı-
yordu.

166 — Tarzan bu halatın ucuna kan-
ca biçiminde bir odun parçası bağladık-
tan sonra karşıya fırlattı... Tanrı bu iki
zavallıya yardım etmiş ve attıkları köprü
sık dallardan birine takılmıştı.

167 — Tarzan ile Jan Kursiye halatı
bütün kuvvetlerile gererek bir kaç ada-
mın ağırlığını çekecek biçime soktular.
Artık korku kalmamıştı. Karşıya geçebi-
lirlerdi.

168 — İlkönce Tarzan bu uydurma
köprüye sarılarak karşıya doğru geçmeğe
başladı. Altında ırmak hızla akıyor, iri
timsahlar başlarını havaya kaldırarak
korkunç dişlerini gösteriyorlardı. Jan Kur-
siye yalnız kalmış, arkadaşının bu can-
bazlığını seyrediyordu. Tarzan şimdi bir
balon gibi ipte kayıp gidiyordu.

169 — Tarzan tam sonlara yaklaşdı-
ğı sırada, terslik olacak genç adamın dev
gibi ağırlığını çekemiyen halat birdenbi-
re kopuvermişti. Tarzan şaşırdı kaldı.

170 — Bu felâket karşısında Tarzan
hiç yürekliliğini kaybetmiyerek maymun
gibi bir çeviklikle sıçrayıp suyun üzerin-
de sallanan bir dalı yakalamıştı.

171 — Fakat işin kötülüğüne bakın ki
kurtulduğunu sanan Tarzan asıl şim-
di büyük bir zorlukla karşılaşmıştı. Tu-
tunduğu dalın üzerinde siyah bir panter
ve aşağıda dört, beş timsah bu körpe avı
paylaşmak için sıra bekliyorlardı.

— Daha var —

Miki Fare YAMYAMLAR Ülkesinde
Bu kahkahalı roman 23 Nisan bayramında çıkıyor.

34e

Deniz Kurdu B

DENİZ KORSANLARIMIZIN BABAYİĞİTLİĞİNİ BU ROMAN

Hele kendisinin ikinci kaptanı, baş kasarası üzerine çıkmış ve iki kişinin önünde italyanca bir şeyler haykırmakta bulunmuştu!

Kaptan Pavlo bütün bu gürültünün ne demek olduğunu anlamak için deniz tarafına bakar bakmaz korkunç vaziyeti olduğu gibi anladı:

Bayram reis kalyonunun iskele baş omuzluğu hizasında ve bir mil kadar uzakta Cenova şehrinin beyaz, taş evleri ve istihkâmları görünüyordu; bu evlerin damları, istihkâmlar bandıralarla donatılmıştı. Kalyondan yarım mil kadar ileride de Cenova limanının muhafız gemilerinden biri, direkleri donanmış olduğu halde gittikçe kuvvetlenmekte olan gündoğuşu rüzgârile kalyona doğru yaklaşmağa çalışmakta idi. Bu geminin içerisi insanla dolu idi. Bu kalabalık karınca gibi kaynaşıyor, italyanca:

— Yaşa, yaşa!

Bağırıyor, havaya atılan şapkalardan bir çoğu denize düşüyordu. Uzaktan görünen al renkler, parlak şapkalar ile silâh ve zırhların ışığı İtalyan gemisinde askerlerin, zabitlerin ve büyük hükûmet adamlarile kadınların da bulunduğunu anlatmakta idi.

Öven, kaptan Pavlo şimdi her şeyi anlamıştı:

Bayram reis o büyük kıyaklığı, derin kurnazlığı ile gene olmaz bir oyun oynuyordu; o şimdi zavallı, gafil Cenovalılara karşı, eğer kaptan Pavlo Bayram resi yakalayıp gelseydi ne yapacaksa onu yapıyordu!

Cenovalılar gelen gemiyi kaptan Pavlonun gemisi sanıyorlardı; direkteki yarı çekilmiş yırtık korsan sancağı üzerinde dalgalanan sırmalı Cenova cumhuriyeti bandırası, kalyondakilerin «Yaşa! Yaşa!» haykırmaları Cenovalıları Bayram reisin yakalandığını inandırmıştı. Hemen şehrin büyük işmenleri, büyük zabitleri, gemi sahipleri olan birçok tüccarlar, büyük familyadan beyzadeler ve kadınlarla kızlar Cenova karakol gemisine dolmuşlar, galip ve şerefli dönen vatandaşlarına çok parlak bir karşılama yapmak istemişlerdi. Kibirli şehir meclisi reisi bile kaptan Pavlonun bu parlak dönüşüne karşı çıkanlar arasında bulunuyor, Bayram reisi yaklamak plânını kendisi tatbik etmiş olduğunu etrafındaki konteslere, matmazellere anlatarak öğünüyordu.

On dakika sonra bu kadar büyük ve ehemmiyetli insanları taşıyan Cenova gemisi hiç bir şeyden haberi olmadan, hiç bir muharebe hazırlığı yapmamış olduğu halde Bayram reis kalyonunun alabanda ateşi altında kalacaktı. Bunu düşünen kaptan Pavlonun yüreği kurşun gibi ağırlaştı ve buz gibi dondu.

Bu sırada Bayram reisin sesi duyuldu:

— O herifi getirin! Top lumbarlarının kapaklarını daha açmayın; ama iskele bordası toplarını hazırlayın... Alabanda atışa alesta olsun, iki gomena daha yaklaşsınlar, hepsi avcumuza düşecekler! [1]

[1] *«Alabanda ateş» bir harbiye gemisinin bir yanında bulunan bütün topların birden ateş edilmesidir. Yüz kulaç uzaklığa bir (gomena) derler.*

İki korsan kap
oldukları halde k
nının durduğu ye
Bayram reis g
lerini bir şey bilm
gemisine dikmiş b
Kaptan Pavlo
gittiğini anlamıştı.
O vatanına, d
mişti Dinini değiş
topraklarını yağm
eski dindaşlarının
Sonunda yüreğini
azabile yeni dinin
lık ederek günahl
memleketine kaçm
üstüne alarak mil
mişti. Halbuki: Şu
sından başka hen
için daha büyük
yordu. Şimdi güve
on dakika sonra y
sak olacaklardı.
larca gene Türkle
milletinin tarihlerin
Pavlo böyle düş
ri kelepçeli sandık
mıyan yanındaki i
sonra yıldırım gibi
Denize düşerken
Cenova gemisine

Çizen : ORHAN HALİL

AFACAN ACUN YOLCU

121 — Kamaradan gelen:

— Dan.. Dan.. Dan.. Sesleri tehlike işareti demekti. Güvertede bulunan bütün Çinli korsanlar kısa, keskin kılıçlarını çektiler. Bu korku acaba neydi?.. Neredeyse yüreklerinin çarpıntılarından uzun perçimleri dikilecek, bıyıkları havaya kalkacaktı.

122 — Hemen içeri daldılar. Nöbetç
olan bitenleri, mumyayı yerde nasıl dev
rik bulduğunu söyledi. Sandığı göstererek
— Bunun içinde bir şeyler olacak! de
di.

)eli Bayram

OKUYUNUZ. Yazan : ALİ RIZA SEYFİ

Pavloyu kollarından tutmuş
sarası üzerinde, gemi kapta-
durdular.
çekilmiş olduğu halde göz-
in yaklaşmakta olan düşman
uyordu.
di kendisinin ne için oraya

önce büyük bir hiyanet et-
ş. Türk korsanlarına vatan
irmek için kılavuzluk etmiş,
nı dökmüş ve döktürmüştü.
nirmeğe başlıyan pişmanlık
ni yoldaşlarına da kancık-
bağışlatmak üzere tekrar
ayram reisi yakalamak işini
a nın gözüne girmek iste-
a bu ümidinin boşa çıkma-
disi, hem de vatandaşları
elâket doğurduğunu görü-
onu gören İtalyanlar beş
cekler, yahut Türklere tut-
kaptan Pavlo Cenovalı-
olmuş sayılacak ve adı
netlerle anılacaktı...
e çıldırıyor gibi oldu, elle-
in o kadar dikkatli bulun-
ürk korsanını hızla ittikten
arak kendisini denize attı.
gibi kollarını yaklaşan
sallıyor ve sesi çıktığı

kadar:

— Kaçın, kaçın!

Diye haykırıyordu.

Herif denize düşünce büyük bir hızla Cenova gemisine doğru yüzmeğe başladı. Türk kalyonu borda toplarını İtalyanlara çevirmiş bulunmak için gündöğüşuna doğru manevra yapmakta olduğundan pek iyi yüzme bilen kaptan Pavlo kalyondan çabucak uzaklaşıyor, durmadan:

— Kaçın, kaçın!

Diye kalın, boğuk sesi denizin yüzünde dalgalanıyordu.

Sarı Osman büyük bir kızgınlıkla belindeki uzun tabancasını çekmiş, denize doğru uzatmıştı.

Lâkin bu anda Bayram reisin pürüzsüz ve çınlar sesi duyuldu:

— Dur, sen Osman! Bana tüfeğimi getirin!

Yay gibi fırlıyan bir genç Türk kamaradan reisin kundağı altın kakmalı uzun namlulu tüfeğini yetiştirdi. Genç korsan tüfeği alırken Cenova gemisine bir daha baktı. İtalyanlar kalyonda bir şey olduğunu görmüşlerse de işin doğrusunu daha anlıyamamışlardı.

Bayram reis tüfeğinin namlusunu küpeşteye dayıyarak süslü ceviz kundağı omuzuna kaldırdı. O, en korkunç, en ansızın ortaya çıkan işler arasında bile hiç titremeyen çelik sinirlerile attığı kurşunu yerine vardıracak kadar iyi atıcı idi.

— Daha var —

UĞUNDA

(GEÇEN SAYILARIN ÖZÜ)

Afacan, Topuz ve arkadaşları Bilgin Kap ülkesinde bir sandık içine saklanmışlardı. Çinli korsanlar gelerek anbardan sandığı almışlardı.

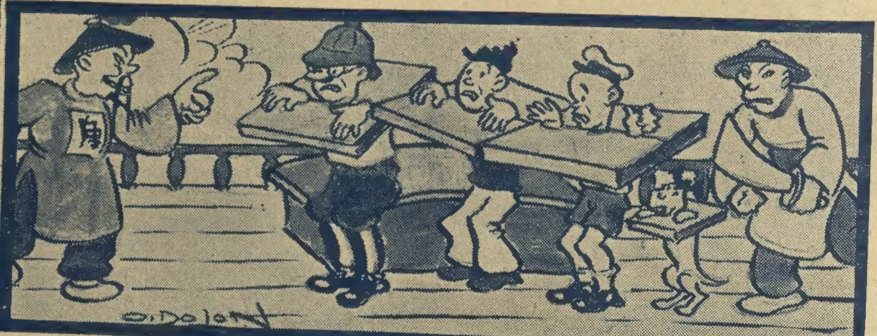

123 — Sandık açılınca korsanlar bir de ne görsünler. Üç kişi ile bir de köpek fıldır fıldır kendilerine bakmıyorlar mı?

Korsan reisi:

— Heyyy... Size satır altında ölüm cezası vermek yakışır. Burada ne arıyorsunuz diye gürledi.

124 — Az sonra bizim zavallı Afacanı, Topuzu, Bilgini, hattâ Dikkulağı güverteye çıkarmışlar, boyunlarına bir tahta geçirmişler, yanlarına da celladı bırakmışlardı. Bakalım korsanlar onlara ne gibi işkenceler, eziyetler yapacaklar, bizim sevgili komiklerimiz bu ölüm gemisinden yakayı kurtarabilecekler? - Daha var -

GÜLTERİN SIRDAŞI

OYNIYANLAR

GÜLTER,	*Genç besleme . . . .*	*19 yaşında*
YÜKSEL,	*Evin küçük bayı . . . .*	*11 „*
AYSEL	*Evin küçük bayanı . . . .*	*10 „*
GÜLSELİ	*Çocukların annesi . . . . . .*	
HURİYE KADİN	*Apartıman kapıcısı . . . . . .*	

SAHNE

Şık bir mutfak. Sağda ve solda birer kapı. Ortada masa. Sol tarafta yemek pişiren soba. Raflar, teldolap ve büfe.. İki iskem Raflarda kaplar ve tencereler.

(Baş tarafı geçen sayıdan)

DÖRDÜNCÜ TABLO

GÜLTER SONRA HURİYE KADIN

HURİYE KADIN

Huriye kadın — Evet biliyorum.. Bu senin düşüncen!.. Bu tuhaf acunda herkesin kendine göre bir sevdası var... Bunun için sana karşı söylenecek sözüm yok! (*Sesini değiştirerek*) hey.... O kadar çok döğme!. Bak oluyor....

Gülter — Oluyor da söz mü? Bu yaman bir mayonez oldu bile!!...

Huriye kadın — Ne söylüyordum? Herkesin bir sevdası olur diyordum değil mi? Benim sevdamın ne olduğunu biliyor musun?

Gülter — Hayır bilmiyorum!..

Huriye kadın — Ben de bilmiyorum.

Gülter — Demek ki senin hiç bir şeye merakın yok öyle mi?

Huriye kadın — Olmaz olur mu hiç? Var, hem o kadar çok ki hangilerinin daha mühim olduğunu kestiremiyorum!.. Sanıyorum ki en büyük merakım kiracılara gelen kartpostalları okumaktır. Bu kötü bir iş değil; çünkü kimseciklere zararı dokunmaz değil mi?

Gülter — Ne zararı olabilir ki!. Fakat çalkalasana Huriye kadın mayonez bozulacak....

Huriye kadın — Çalkalıyorum işte..

YÜKSEL

Yüksel — (*Soldaki kapıdan görünerek*) Gülter, annem seni çağırıyor!..

Gülter — Öyle mi?.. Ben işitmedim....

Yüksel — Seni benim ağzımla çağırıyor işte!. Haydi sallanma!.. Gün aydın Huriye kadın!

Huriye kadın — Gün aydın Bay Yüksel!

Gülter — Gidiyorum!. (*Soldaki kapıdan çıkar*)

BEŞİNCİ TABLO

HURİYE KADIN, YÜKSEL, AYSEL

Yüksel — Ne? Mayonezi sen mi çalkalıyorsun? Huriye kadın.

Huriye kadın — Evet.. Hem ban ne iyi oldu!.

Yüksel — Evet ama; bunu Gülter yapmalıydı....

Huriye kadın — Ona yardım edeyim diye gelmiştim de!...

Yüksel — Ne dedin, ne dedin?.. Azıcık yardım mı? Evet, evet ben bu ağızları bildiğim gibi hileyi de biliyorum... Demek ki sen de Gülterin sırdaşısın öyle mi?..

Huriye kadın — Neye yalan söyliyeyim? Öyleyim işte!..

Yüksel — Ben de öyleyim!..

Huriye kadın — Fakat bu sırdaşlık acaba aynı sır için mi?

(*Aysel soldaki kapıyı açarak içerisini dinler*)

Yüksel — Gülter zayıflamak için sözde pazılarının büyümemesini istiyor!...

Huriye kadın — Sahi!.. Demek sen de biliyorsun ha? Bu artık bir sır değil bir maskaralık!..

Yüksel — Vay şeytan kız vay! Şim di anlıyorum.. Bu sadece tenbellik: Se mayonezi çalkala, ben öte beri taşıyayım

Aysel — (*Hepsini işitmiş olan Ays içeriye girerek, Yükselin sözünü bitirir*) Ben de kahve değirmenini çekeyim...

Yüksel — Sen de mi? Sen de mi Gü terin sırdaşısın?...

Aysel — Her ikiniz gibi ben de öyl yim!..

Üçü birden — Vay çapkın kız!...

Aysel — Bizi aptal yerine koyuyor!

Huriye kadın — Bizimle alay ediyor!

Yüksel — Bizi hizmetçi gibi kullan yor!...

Aysel — Doğrusu bu; terbiyesizlik!

Yüksel — Can sıkacak iş!

Huriye kadın — Hele ben!. Çalkala maktan kollarım koptu.. Şunun mayon zini döğeyim de (*döğmeğe hazırlanır*)

Yüksel — Oh... Döğme!. Çünkü y nisini yapmak lâzım gelecek.. Bizim ha tırımız için ilişme!..

Huriye kadın — Haydi öyle olsun! Fakat onu görünce, söyliyeceğimi ben b lirim!..

Aysel — Nah işte geliyor!...

Yüksel — Şimdi sen görürsün!..

ALTINCI TABLO

Gülter — (*Soldaki kapıdan girerek*) Bak hele bak!.. Yüksel, Aysel hep ge mişler, Huriye kadını lâfa tutuyorlar!..

Yüksel — (*Sert sert*) Öyle!..

Aysel — (*Aynı eda ile*) Öyle işte!..

Huriye kadın — (*Çok ekşi ve asık s

ratla) Öyle!... Ne olacak?..

Gülter — Nedir bu surat? Size ne oluyor kuzum?..

Yüksel — Kollarımız ağrıyor!..

Huriye kadın — Pazılarım sızlıyor!

Aysel — Kolumun sinirleri katılaştı!..

Huriye kadın — Artık mayonez çalkalamıyacağım!...

Aysel — Ben de kahve değirmenini çeviremiyeceğim!...

Yüksel — Hele ben, öteberi taşıyamıyacağım!...

Gülter — (*Şaşkın*) Ne?.. Ne var?. Ne diyorsunuz?...

Yüksel — Hiç!..

Gülter — Ya, siz Bayan Aysel?

Aysel — Ben de hiç!

Gülter — Sen Huriye kadın?

Huriye kadın — Ben mi? Hiçten de az!...

Gülter — Size bir şeyler olmuş!.. Kuzum, ben size ne yaptım ki?

Yüksel — Sen bizimle alay ettin!...

Huriye kadın — Bizi budala yerine koydun!.. Hele beni!.. Kendimi senin biricik sırdaşın sanıyordum!..

Aysel — Ben de!..

Yüksel — Ya, ben?

Huriye kadın — Ve senin hikâyen ağızdan ağıza, kulaktan kulağa dolaşıyordu!...

Gülter — Fakat?!...

Yüksel — Bütün bunlar da sadece tembelliğinden!...

Gülter — Tembellik mi? Hele bak... Ben tembel olayım ha?...

Aysel — Evet... Bütün mutfak işlerini bize gördürmek için!...

Gülter — Bunu hiç düşünmemiştim bile!...

Huriye kadın — Öyle değil mi ya? Şişmanlamamak bahanesile!...

Yüksel — (*Alay ederek*) kolların biçimini bozan pazıların büyümemesi için!...

Aysel — Modaya uygun olmak için!..

Gülter — Bunda ne kötülük var ki.. Asıl siz, iyi arkadaş değilsiniz!. Siz benim sırdaşımdınız! Söylenen sırrı saklıyacaktınız!..

Huriye kadın — Hepimizin bildiği bir sır, değil mi?...

Gülter — Eğer gevezelik etmeseydiniz birbirinizin bildiğini nereden anlıyacaktınız?..

Yüksel — Şimdi de kabahatli biziz öyle mi?

Aysel — Ben gidip hepsini anneme anlatacağım... (*Sol kapıdan çıkar*)

YEDİNCİ TABLO

AYSELDEN BAŞKA AYNI ŞAHISLAR

Gülter — Gördünüz mü şimdi, olan işleri?

Yüksel — Bütün dünyaya sır söylemenin, işte sonu böyle olur!...

Gülter — Bütün işlerimi de yalnız sana gördüremezdim ya! İşten canımı mı çıkaraydım?

Huriye kadın — Küçük bay ne de iyi söyledi.. Şişmanlamıyayım diye elâleme iş gördürdün!...

Gülter — Ben mi?

Huriye kadın — Sana yorgunluk veren işleri, hep bilginden, bana yaptırdın!..

Gülter — Bana tembel demeğe kimsenin dili varmaz!...

Yüksel — İşte benim dilim varıyor hem de tekrar ediyorum.. Sen tembelsin!..

Gülter — Hiç te değil!. Benim yalancı olmadığımı da bilirsiniz!.. Şimdi de Aysel gidip, olan bitenin hepsini annesine anlatacak!.. Kendi aramızda işi düzeltemez miydik sanki?.. Beni dinle küçük bay!...

Yüksel — Hayır, hayır sen benim güvencime hiyanet ettin!...

Huriye kadın — Olamaz, olamaz benim de onorumu kırdın!...

SEKİZİNCİ TABLO

AYNI ŞAHISLAR, BAYAN GÜLSELİ VE AYSEL

VAY BAŞIMA GELENLER

Bayan Gülseli — (*Soldaki kapıdan girer arkasından da Aysel gelir, bayanın elinde birinci tabloda gördüğümüz kataloğ vardır*) Gülter bak; Aysel neler anlatıyor?

Gülter — Küçük bayanın ne anlattığını ben ne bileyim?...

Bayan Gülseli — Sen çıldırıyorsun galiba?..

Gülter — Hayır bayancığım; çıldırdığım yok..

Bayan Gülseli — Sen kendi işini kendin görecek yaşta değil misin? Eğer iş göremiyeceksen gidip kendine başka kapı aramalısın yavrum!..

Gülter — Hayır, hayır.. Bayancığım beni kapı dışarı atarsa asıl o vakit çıldırırım!...

Huriye kadın — (*Kendi kendine söylenerek*) Zavallı kız!...

Gülter — Olan biteni bayan Aysel, size anlatmıştır!...

Bayan Gülseli — Evet, modaya uygun olmak istiyormuşsun!...

Gülter — Öyle, bayanım!...

Bayan Gülseli — Kız, beni güldürüyorsun!.. Mutfakta senin moda nene gerek?...

Gülter — Mutfakta değil... Gezmeğe çıkınca!...

Aysel — Şık olmak istiyor!..

Gülter — Evet şık olmağa can atıyorum... Bu sevdam beni öldürecek!...

Huriye kadın — Tıpkı benim gibi.. Gençliğimde ben de öyleydim!..

Bayan Gülseli — Yavrum, yanlış yol tutturmuşsun!. Moda, senin haberin olmadan değişiyor!

Gülter — Ah... Sahi mi söylüyorsunuz, bayanım?..

Bayan Gülseli — (*Ona kataloğu vererek*) Al!. Bir göz gezdir!.. Sahici modanın ne olduğunu göreceksin!...

(*Gülter kataloğu açarak masanın üstüne kor.. Yüksel, Aysel ve Huriye kadın hep birlikte bakmak için Gülterin yanına giderler*).

Gülter — Vay, vay... Burada kadınların hepsi etine dolgun!...

Huriye kadın — Evet hepsi benim gibi lopur, lopur!...

Yüksel — Hele şükür!. Artık üstlerine elbise geçirilmiş iskeletlerle karşılaşmıyacağız!

Gülter — Öyle ise bana şişkin kol, tombul bacak lâzım! Demek ki var kuvvetimle çalışayım öyle mi?..

Bayan Gülseli — Yok, pek o kadar da ilerisine gitme; sonra zayıflarsın!...

Gülter — Fakat ben boş duramam ki.. Hem bana tembel diyorlar.. Tembel olmadığımı göstereceğim... Huriye kadın, Bay Yüksel ve Bayan Aysel; bizim bayan izin verirse sizin bütün işlerinizi görmeğe hazırım.

Huriye kadın — Bu gece gelip yatağımı açsan!..

Yüksel — Benim vazifelerimi yazsan!.

Aysel — Benim de piyano dersime çalışsan!..

Gülter — Bunların hepsini ben nasıl başarayım?

Bayan Gülseli — Haydi kızım; herkes kendi işine!.. Modaya gelince hiç kendini yorma.. Olduğun gibi kal.. Ne fazla zayıfla, ne de çok şişmanla, yalnız bir şeye dikkat et!

Hepsi birden — Neye?

Bayan Gülseli — Sağlam olmağa!

(Perde iner)

A. EKREM

Saltanat Muhakemeleri

Mekteplere mahsus üç perdelik oyun

Yazan: **Necdet Rüştü**

(Yazandan izin almadan hiçbir yerde oynanamaz.)

— OYNIYANLAR —

Kadı .... Rüşvet değildir!.. diye, selâm almıyan bir yobaz.
Mazlum .... Sultanların zevkine para yetiştiren bir rençper.
Fatoş .... Katıksız somun yiyen bir köylü (Mazlumun karısı).

— Mübaşir, Köylüler, Jandarmalar —

BİRİNCİ TABLO

(*Vaka saltanat devrinde bir kasabada geçer.*)

[Basık bir köy çatısı. Ayağında yamalı şalvar, Fatoş yün eğirir. Tarlada çarıkları delinen Mazlum içeri girer:]

FATOŞ

Bugün jandarma geldi, halimiz ne olacak?..
Tarlayı elimizden herif zorla alacak:
O yalancı senedi karakola göstermiş,
Besbelli çavuşa da gizlice para vermiş,
Jandarmayı göndermiş, korkutmak için bizi:
Dedi ki: «Görünürse başağın izi,
«Bunu böyle belleyin: İşiniz olur yaman.
«Ekilen tohumu da gasbederiz o zaman!...»

MAZLUM

Belâlar mübareki!.. Şimdi biz ne yapalım?..
Kadın!.. Ben de şaşırdım: Hangi yola sapalım?

FATOŞ

Bilmem ki, ne olacak encamımız muhtarla,
Elimizden gidecek, korkarım, koca tarla!..

MAZLUM

Seneler geçti amma, biliyorum pek güzel:
Böyle senet yazmadı babam ölmeden evvel,
Her nasılsa kandırmış köy muhtarı hâkimi!..

[Elile başını yumruklıyarak:]

Derdimi dinliyen yok.. Kimden sorayım kimi?..

FATOŞ

O mendebur kadıya bari açtın mı işi?..

MAZLUM

Mahkemeye ulaştım... Başında binbir kişi,
Yine kürsüye çıkmış, hiç durmadan yazıyor,
Rüşvet vermiyenlerin mezarını kazıyor!..
«Aman, kadı!.. Umudum artık sendedir!» dedim,
Ayağına kapandım, ağladım, inledim!..
Mutlaka rüşvet yemiş kadı bu işte, karı,
Diyor: «Yalan söyler mi koskoca köy muhtarı?.
«Hem elinde babanın yazdığı bir senet var,
«Borcunu ödememiş, onundur hep tarlalar!»
Bunu duyunca dedim: « Yapma, kadı efendi,
«Babama borç vermedi, bunlar muhtarın fendi!.
«Merhamet et: Evimiz viraneye dönecek!..»

[Ağlıyarak:]

Toprağımız gidince, ocağımız sönecek!..

MAZLUM

Herifin gözlerinde hemen bir şimşek çaktı,
Rahle üstünde duran kara kitaba baktı,
Sanki işlemiş gibi, yüreğine niyazım,
Dedi ki: «Bu işin için tam on beş şahit lâzım!»

FATOŞ

[Yerinden fırlıyarak:]

Anladım!.. Mel'un herif yine rüşvet istiyor,
«Tarlayı almak için kırk altın verin!..» diyor!..

MAZLUM

Ben paraya razıyım.. Nasıl vermeli fakat?..

[Biraz düşündükten sonra:]

O zaman da cezamız olacaktır iki kat:
«Mahkeme ortasında rüşvet getirdi!..» diye,
Hiç şüphesiz tıkacak herif bizi deliğe!..

FATOŞ

Parasız da iş yapmaz, dinlemez kanun, hatır!..

MAZLUM

Bütün köylüyü soydu; giydi, sarıklı katır!..

FATOŞ

[Uzun uzun düşündükten sonra:]

Buldum: Ben on beş tane kurabiye yaparım,
İçine altın korum, üstlerini kaparım!..
Tepsiye yerleştirip, mübaşire veririz,
Mahkeme kapanınca, evine göndeririz!..
Bunu hiç kimse çakmaz, altınlar gider saklı..

MAZLUM

[Sevinçle Fatoşun sırtını okşıyarak:]

Hey, Allahım!.. Var olsun böyle kadının aklı,
En iyi çare budur; haydi, artık oturma,
Bu akşam gönderelim: Kurabiye yap, durma!..

[Kadın şalvarını toplayıp acele dışarı çıkar, erkek testiden bir bardak su içer, bu esnada perde kapanır.]

— Daha var —

(Bu, çok meraklı ve gülünçlü oyunun sonunu gelecek hafta okuyacaksınız.)

Necdet Rüştü

CANGAZA ile PALAVUZ

— Cangaza!.

— Ne var Palavuz?..

— 23 Nisan geliyor.. Biliyor musun? Şimdiden bütün çocukları birer direktör yapacaklar..

— Vali de yapacaklar...

— Bakan da yapacaklar...

— Komutan da yapacaklar..

— Yapacaklar, Yapacaklar.. Eh anladık.. Ne olacak sanki?.

— Ne olacağı var mı?.. Ne olacağı falan, filân yok.. Ama ben okula baş okutan olacağım..

— Yaaa... Cangaza baş okutan olunca Palavuz durur mu?. Ben de müfettiş olacağım..

— Ben baş müfettiş olacağım..

— Ben polis direktörü olacağım..

— Ben İstanbul kamutanı olacağım..

— Ben İstanbul valisi olacağım..

— Ben Kültür Bakanı olacağım.

— Ben baş Bakan olacağım...

— Ben...

— Neye sustun Cangaza?..

— Yahu palavracılığın sonuna erdik te ondan.. Biz bu gidişle değil Bakan, direktör, Başbakan, geçit resminde dümenci bile olamıyacağız da ondan.. Bu kadar da atmak olur mu?..

Masal

Grimmden

DELİK PABUÇLAR

...nsanların top, tüfek yerine ok ve yay ...landıkları; elektrik, hava gazı yerine ...a ve yağ yaktıkları çok eski zamanlar... on iki kızlı bir kral vardı. Kral kızla...ı pek severdi. Onların bir dediğini ek... etmezdi.

Bu sebepten kızlar iyice şımardılar. Ko... sarayda istediklerile alay ettiler, dile...kleri yaramazlığı yaptılar. Babaları ...nların hiç birine aldırmadı. Bütün şikâ...tlere kulaklarını tıkadı.

Yıllar geçti. Kızlar büyüdü. En bü...ükleri otuz, en küçükleri on sekiz yaşına ...astı. O zaman kralın kulakları yavaş ya...aş açılmağa, aklı başına gelmeğe başla...lı.

Çünkü; bir gün sarayın kunduracısı kralın karşısına çıktı:

— Ey ulu başbuğum, artık ülkende kızlarının pabuçlarına yetiştirecek kösele bulamıyorum. İznini dilerim, bayanlara tahta tabanlı ayakkabı yapayım, dedi.

Kral bundan bir şey anlamadı. Kunduracıbaşıya sordu:

— Ne söylüyorsun?.. Bu koca ülkede hiç kösele bulunmaz mı?..

Kunduracıbaşı cevap verdi:

— Bayanlara her gün on iki çift ayakkabı yapıyorum. Yeryüzünün en iyi köselesini kullanıyorum. Fakat ertesi sabaha kadar bütün ayakkabılar deliniyorlar... Bir insan ayağını hiç durmadan yere sürtse yaptığım ayakkabıların delinmemesi lâzım... Nereye gidiyorlar, nerelerde yürüyorlar, bir türlü aklım ermiyor.

Kral kunduracıbaşının sözlerinin doğru olup olmadığını anlamak için bir iki gün kızlarını göz altında tuttu. Her gün verilen yeni ayakkabıların ertesi sabaha kadar gerçekten delindiğini gördü. Oysa ki kızlar gündüzleri saray bahçesinden başka yere gitmiyorlardı. Geceleri de erkenden yataklarına giriyorlardı.

Hele kral ayakkabıların akşam oluncıya kadar delinmeyip te kızlarının yattıktan sonra sabaha kadar delindiklerini görünce büsbütün şaşırıp kaldı. Bu işte büyük bir kurnazlık ve kendisinin meydana çıkaramıyacağı bir gizlilik olduğunu anladı. Kızlarına duyurmadan ülkenin dört bir yönüne haber saldı, ve ayakkabıların niçin delindiklerini anlıyacak adamlar aradı.

Kral ülkenin dört bir yönüne gönderdiği habercilerle bu işi meydana çıkaracak adama kızlarından birini vereceğini ve hiç oğlu olmadığı için onu kendisinden sonra kral yapacağını ilân ediyordu. Bu işi meydana çıkaracağım diye saraya gelip te başaramıyanların başı vurulacağını bildiriyordu.

Bu haberi duyan nice kibar, haylaz, zengin oğulları yola çıktılar. Kral kızını almak ve ülkeye kolayca bir baş olmak için saraya koştular. Fakat hiç bir zaman başlarının vurulabileceğini düşünmediler.

Bütün bu gençler hep kendi iyiliklerine çalışırlardı. Süslenmekten, iyi yemek yemekten, güzel arkadaşlarla konuşmaktan ve bol para harcamaktan başka şeylerle uğraşmazlardı. Ata savaş için değil, gezmek için binerlerdi. Bellerine yalnız caka satmak için kılıç takarlardı. Yüzlerinde ufak bir çizik, ne ellerinde minimini bir nasır vardı. Oysa ki uzaktan görenler onları bin dövüşe girmiş, çıkmış er sanırlardı.

Ayakkabıların niçin delindiklerini anlamaktan ziyade kral olmak kaygusile saraya koşan bu kibar erlerin yolu bir ormandan geçiyordu. Ormanın başında çok yüksek bir ağaç vardı. Her atlı geçerken ağacın altında sakalı yere değen, üstü başı yırtık pırtık çok yaşlı bir adam görünüyordu. Bu yaşlı adam hemen atlının yolu üzerine çıkıyordu. Titrek parmağile ağacın tepesini göstererek:

— Oğlum, çaylak çıkınımı kaptı. Ağacın tepesine taktı. Ne olur, şunu bana alıver, diyordu.

Bir an önce saraya varmak istiyen gençler ihtiyar adamın yollarını kestiği için sinirleniyorlardı. Sonra cicibici üstlerine ve bir de ağaca bakarak:

— Üstüm başım yırtılır, ağaca çıkamam, diyorlardı, ve gümüş mahmuzlarını atlarının karnına bastırıp dört nalla ihtiyarın yanından kaçıyorlardı.

Kral; sarayına gelen bu gençleri iyi karşılıyordu. Onları kızlarına «size yeni bir arkadaş getirdim» diye tanıtıyordu. Kızlarının yatak odasına bitişik bir odayı onlara veriyordu.

Kızlar her yeni gelen ve üç gün sonra ortadan yok olan bu yeni arkadaşları çok sever görünüyorlardı. Gündüzleri bahçede geziyorlardı. Akşam olunca hep beraber yeyip içiyorlardı. Biraz sonra gencin muhakkak uykusu geliyordu, ve yatıp uyuyordu. Sabah olunca kral pabuçların yine delindiğini görüyordu. Gençler hiç bir şey söyliyemiyorlardı. Bu suretle her genç on iki kızın arasında eğlence ile geçirdiği üç günlük konukluğun sonunda başını cellâda veriyordu.

Aradan günler, haftalar, aylar geçti. Bir çok kişiler pabuçların niçin delindiğini anlıyamadan ölüp gitti.

En sonunda bu koca ülkenin ta öbür ucundan bir er kalktı. «Ben bu işi muhakkak anlıyacağım» diyerek yola çıktı.

Bu adam yirmi beş yaşında güzel bir delikanlı idi. Fakat zengin değildi. Tarlasını ekip, biçerek, av ardında koşarak yaşıyordu. İyi yürekli ve hiç bir şeyden korkmıyan bir erdi. Bu sebepten ona Yamaner derlerdi, ve hiç kimse asıl adını bilmezdi.

Yamanerin atı da yoktu. Yola yayan çıktı. O da ormanın başındaki yaşlı adamla karşılaşmıştı. Yaşlı adam ona da:

— Oğlum, çaylak çıkınımı kaptı. Ağacın tepesine taktı. Ne olur, şunu bana alıver, dedi.

Yamaner hemen ağaca tırmandı. Ağaç hem çok yüksek, hem de kaygan kabuklu olduğundan epeyce uğraştıktan sonra tepesine vardı. Çıkını alıp aşağıya indi.

— Oğlum anladım ki bu işi sen başaracaksın, beni iyi dinle!, dedi. Besbelli ki sen de kral kızlarının pabuçlarının niçin delindiğini anlamağa gidiyorsun. Şimdiye kadar buradan nice delikanlılar geçti. Hiç biri gizli işi anlıyamadı. Çünkü süslerine düşkündüler, kendi iyiliklerinden başka şey düşünmüyorlardı. Oysa ki onlar da senin gibi bu ağacın tepesine tırmansalardı, belki başlarını cellâda vermiyeceklerdi. Çünkü bu çıkında bir gömlek vardır. Onu giyen insan hiç bir göze görünmez. Bu zorlu işi meydana çıkarmak için böyle bir gömleğin büyük yardımı olur. Onu sana veriyorum.

Yamaner merakla sordu:

— Niçin sen kullanmıyorsun?..

İhtiyar güldü:

— Oğlum, bir kere yaşıma, başıma baksana!.. Bu gömlek bana dedemden kaldı. Yıllardanberi saklarım. Kralın bu zorlu isteğini yapmak için böyle bir gömleğin büyük iyiliği olacağını biliyorum. Fakat benim gibi bir yaşlı adam o kızları ne yapsın ve ne için kral olsun?.. Böyle düşünerek buraya geldim. Gömleği çıkın yapıp ağaca astım. Geçenleri birer birer denedim. Kral olmağa lâyık senin gibi iyi

Lütfen öteki yüze geçiniz

346

yürekli yaman bir er görmedim. Şimdi bunu al!.. Lâzım oldukça kullan!.. Sonra şunu da unutma!.. Sakın kızların güler yüzüne kapılma; ne verirlerse versinler ne bir lokma ye, ne bir yudum iç!..

Yamaner ihtiyarın uzattığı gömleği aldı. Elini öperek ve iyiliğine teşekkür ederek sarayın yolunu tuttu.

Kral Yamaneri de güler yüzle karşıladı. Onun eski, püskü üstüne, yoksul haline bakarak kendi kendine: «Bu bir işsiz, güçsüz adama benziyor. Galiba üç gün sarayda yaşamak için geliyor» diye düşündü. Fakat hiç bir şey belli etmedi. Zengin kişilere ne yaptı ise ona da yaptı, ve Yamanerin bu işi başarabileceğini hiç aklına getirmedi.

Kızlar da Yamaneri güler yüzle karşıladılar. Ona türlü türlü şarkılar, hikâyeler söylediler. Ellerinden tutup bahçeye sürüklediler. Ağaçların arasında koşmaca, körebe, saklanbaç oynadılar.

Fakat Yamaner kızlar gibi hiç gülmüyordu. Hep düşünceli ve durgun duruyordu. Yavaş yavaş araya bir soğukluk çöktü. Yamaneri bıraktılar. Kendi kendilerine gülüp oynadılar.

Zaten kızlar babalarının bu gençleri gözcü olarak gönderdiğini duymuşlardı. Onlara güler yüz göstermekle ve akşama kadar onlarla eğlenmekle babalarını kandırmak istiyorlardı. Hele bu son gözcüden hiç hoşlanmamışlardı. Onun kaba saba hallerine, nasırlı ellerine, konuşmadan ziyade homurdanmaya benziyen sözlerine dayanmak pek güç geliyordu.

Akşam olunca Yamaner «karnım ağrıyor» diyerek kızların sofrasına oturmadı. Kurnaz davranarak onlardan içmek için yalnız bir çanak su istedi. Büyük kız gizlice çanağın içine bir ilâç koydu ve Yamanere getirdi.

Yamaner çanağı yatağının başucuna koyarak «sonra içerim» dedi. Büyük kız odasından çıkar çıkmaz suyu pencereden döktü. Ondan sonra yalandan horlıya horlıya uyumağa başladı.

Kızlar Yamanerin horultusunu duyar duymaz yatağının etrafına üştüler. «Buduymaz yatağının etrafına üşüştüler. «Bu-Sonra hep bir ağızdan güzel bir şarkı tutturdular:

Koca bebek hırlayor,
Kuduz bir köpek gibi.
Arasıra tıslıyor,
Patlak bir dümbelek gibi.

Yalnız en küçük kız ablalarına uymadı. Hepsinin önüne geçerek onları susturmağa çalıştı.

— Ayol, dedi, bağırmayın!.. Bu adam öteki züppelere benzemiyor. Bunda bir yiğit hali var. Başımıza bir fenalık gelecek diye korkuyorum.

En büyük abla güldü:

— Haydi oradan budala!.. İçtiği suya ilâç koyduğumu görmedin mi?.. Üç gün sonra o da kellesini koltuğunun altına alacak...

En küçük yalvardı:

— Ne olursa olsun ben artık yeraltına inmek istemiyorum. Yıllardanberi her gece oraya gitmekten, oradaki insanlarla dans etmekten bıktım. Artık burada kalalım. Bizim gibi yaşıyan, bizim gibi düşünen, bizim gibi duyan, damarlarında bizim gibi kırmızı ve ılık kan dolaşan insan oğullarını sevelim.

En büyük abla alay eder gibi bir kahkaha attı:

— Ne o, bugüne kadar hiç böyle düşünmüyordun? Yoksa bu çoban köpeği kıyafetli herife mi âşık oldun?..

Bunun üzerine bütün kızlar güldüler. En küçük kardeşlerini ite kaka içeriye götürdüler, ve yarım kalan şarkılarına bıraktıkları yerden başladılar:

...Saat beşi çalıyor,
Haydi artık gidelim.
Yolumuz açılıyor,
Yeraltına inelim.

Kızlar bir yandan şarkı söylerken, bir yandan da süslendiler. Sonra en büyük ablanın yatağının başucuna dokundular. Yatak yavaş yavaş geri çekildi. Altından gizli bir yol açıldı.

Kızlar gülüşe oynaşa bu yola girdiler. En küçük kardeşlerinin elinden nöbetle tutarak onu da arkalarından sürüklediler.

Olup biteni gözetliyen ve dinliyen Yamaner hemen yaşlı adamın verdiği gömleği giydi. O anda göze görünmez oldu, ve kızların arkasından yola girdi. Bir çok basamaklardan indikten sonra onlara yetişti.

Burası yer yüzünde hiç benzeri olmıyan bir yerdi. Göze çarpan her şey bambaşka bir şeydi. Uzun yollar çakıltaşı büyüklüğünde pırlantalarla döşenmişti. Caddelerin iki yanındaki ağaçlardan altın yemişler sarkıyordu. Dalların üzerindeki kuşların ağzından saçılan güzel nağmeler birer inci halinde geçenlerin başına saçılıyordu.

Yamaner bir aralık en küçük kızın uzun eteğine bastı. Kızcağız büyük bir korku ile bağırdı:

— Ay!.. Biri eteğime bastı.

Kızlar hemen arkalarına baktılar. Hiç şüphe yok ki kimseyi göremediler. Kızcağıza:

— Haydi budala, eteğini bir çalıya taktın!.. dediler.

Yamaner bu gördüklerinin doğru olduğunu anlatabilmek ve kralı bunları inandırabilmek için bir çare arıyordu. En sonunda bu yeraltı ülkesinden yer yüzünde bulunmıyan bir iki şey götürmeğe karar verdi, ve ağaçlardan birine uzanarak altın yemişli küçük bir dal kopardı.

Dal koparken bir çıtırtı oldu. Bu çıtırtıyı en arkadaki küçük kız duydu. Yine korku ile:

— Ayol, ardımızdan biri geliyor, çatır, patır dalları kırıyor, diye bağırdı.

Kızlar hemen arkalarına baktılar .Besbelli ki yine bir şey göremediler. En büyük abla en küçük kızın önüne dikildi. Gözlerini aça aça onu payladı:

— İkide birde böyle abuk sabuk söylenme!.. Senin aklın çoban köpeğinde kaldı. Prenslerimizin bizi karşılamak için havaya attıkları fişek gürültülerini kırılan dal çatırtısı sanıyorsun!..

Daha epeyce yürüdükten sonra on iki kızla Yamaner bir göl kenarına geldiler. Gölün üzerinde parıl parıl parıldıyan değerli taşlarla süslü on iki kayık duruyordu. Her kayıkta da mor kadifeler giyinmiş, altın kılıç takınmış birer güzel delikanlı vardı.

Delikanlılar gerçekten ikide birde havaya fişek atıyorlardı. Bir ok hızile kayıktan fırlıyan fişekler epeyce yükseldikten sonra allı yeşilli kıvılcımlar saçarak patlıyorlardı. Bu kıvılcımlar zümrüt veya yakut halinde göle düşüyorlardı. Durgun suyun dibinde pırıl pırıl pırıldıyarak duruyorlardı.

Delikanlılar kızları görünce fişeklerini bıraktılar. Hep bir ağızdan güzel bir şarkı tutturdular.

İnce belli,
Pamuk elli,
Sedef tenli,
Yer yüzünün,
Güzelleri.

Diyerek birer birer göl kenarına yanaştılar, ve kızları kayıklarına aldılar.

En küçük kız en son kayığa bindi. Yamaner de buna atladı. Hiç şüphe yok ki kayık ağır geldi, ve kıç tarafına fazla battı. Prens bunun farkına vardı.

— Güzelim, bugün galiba şişmanlamışsınız. Kayığımız üç kişi binmiş gibi ağırlaştı, dedi.

Bunu duyan en büyük abla hemen atıldı:

— Havalar çok sıcak ta ondan... Sıkıntıdan size öyle geliyor, diye bağırdı.

Kayıklar yavaş yavaş kıyıdan ayrıldılar. Gölün ortasındaki bir adaya doğru ilerlediler. Adada koçaman billûr bir saray vardı. Doğan, batan ayla güneşin ışığı altında her saniye başka bir renge bürünürdü.

Kayıklar billûr sarayın rıhtımına yanaştılar. Prensler kızların ellerinden tut-

Bu haftaki bilmecemiz kelimelidir. Kâğıtlarınıza aşağıdaki kesiği ekliyerek (İst. Posta kutusu 617 AFACAN 22 nci bilmece işmeni) adresine 30 gün içinde yollayınız.

Sağ tarafta bulunan boş hanelere öyle harfler koyunuz ki aşağıdaki manaları anlatan dört kelime meydana çıksın:

Soldan sağa doğru :

1 — Gramerde başlı başına manası olmıyan harf veya kelime.

2 — Suyu biriktirmek için yapılan duvar.

3 — Çok ince delikli örme tel kalbur.

4 — Yüzümüzde bulunan bir çıkıntı

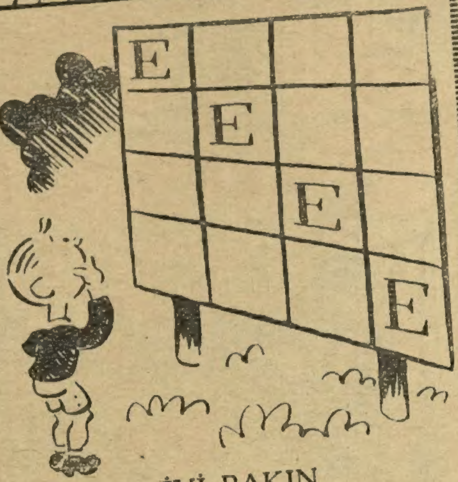

İYİ BAKIN

Posta çevirmenliğince verilen yeni karara göre bilmeceler 1 kuruşluk pulla gönderilecektir. Unutmayınız..

ARMAĞANLARIMIZ

Birinciye: Güzel bir kol saati. *İkinciye*: 6 aylık abone. 75 *inciye kadar*: Değerli armağanlar dağıtılacaktır.

tular. Ağır ağır merdivenlerden çıkıp büyük bir salona girdiler. Salonun tavanından binlerce altın zincir sarkıyordu. Bu zincirlerin ucunda birer incecik altın tünek sallanıyordu. Her tünekte türlü türlü renklere bürünmüş minimini birer kuş vardı. Bu kuşlar hiç bir insan kulağının işitmediği en güzel nağmelerle hep bir ağızdan ötüyorlardı.

Kızlarla delikanlılar ayaklarını kuşların ötüşüne uydurdular. On iki çift bir olup saatlerce dans ettiler. Yalnız arasıra durup soğuk şerbetler içtiler.

Yamaner gördüğü her şeyle büyük bir şaşkınlığa düşüyordu. Fakat şimdi gözünün önünde fırıl fırıl dönen bu çiftler karşısında duyduğu şaşkınlık hepsinden daha büyüktü. O ne ustalıktı!.. O ne dönüştü!.. Yer altındaki bu dans yer yüzünde gördüklerine hiç benzemiyordu.

İşte o zaman Yamaner kızların pabuçlarının her akşam niçin delindiğini anladı. Çünkü bu büyüler ülkesindeki büyülü bilûr sarayın salonundaki dansa hiç bir insan oğlunun pabucu dayanmazdı. Ona dayanmak için pabuç ta o ülkede yapılmış olmalı idi.

Sözün kısası on iki çift sabaha kadar hiç durmadan dans ettiler. Ay mavi ışıklarını salondan çekerken kuşlar sustular. Bunun üzerine kızlar geldikleri gibi kayıklarına bindiler, gölü geçtiler, ve delikanlılara ertesi akşam yine geleceklerini söyliyerek koşa koşa geri döndüler.

Yamaner bir erkek olduğu için kızlardan daha çabuk koştu. Onlar babalarının sarayına varmadan önce yatağına girdi, ve uyuyormuş gibi yaptı.

Bundan sonra ayni halde iki gece daha geçti: Kızlar sözde Yamaneri uyutup yeraltındaki prenslere kavuştular. Fakat her seferinde en küçük kız gitmek istemedi. Yamaner de peşlerine düşüp sabaha kadar onlarla beraber dolaştı; ve her yaptıklarına, konuştuklarına dikkat etti.

Üçüncü sabah Yamaner kralın karşısına çıktı. Olan biteni birer birer anlattı. Kral hemen kızlarını çağırttı. Kaşlarını çatarak:

— Siz gece yarısı nereye gidiyorsunuz? diye bağırdı.

Kızlar «bir yere gitmiyoruz, yatıp uyuyoruz» dediler. Fakat Yamanerin uzattığı altın yemişli dalı ve bir avuç zümrüt, yakut gibi değerli taşları görünce her şeyin meydana çıktığını anladılar. Babalarının dizlerine kapanıp suçlarını bağışlamasını yalvardılar.

Kral kızlarına bir şey yapmadı. Yalnız onların yatak odalarını değiştirdi. Kızlar bir daha yeraltındaki prenslere gidemediler. Fakat kendiliklerinden büyük bir cezaya çarpıldılar.

Çünkü hiç bir erkek bu kızları «perilere karışmışlar» diyerek almak istemedi. Onlar da ölünciye kadar tek başlarına kaldılar: Ne bir yuva kurabildiler, ne bir çocuk büyütebildiler...

Yalnız Yamaner en küçük kızı aldı, ve kral öldükten sonra ülkeye baş oldu.

Bayan Ninen

KAZANANLAR

17 Numaralı kelimeli bilmecemizin yapılışı: TENİS - ÖTEKİ - KETEN - PELTE idi. Doğru yapanlar arasından armağan kazananların adlarını aşağıya yazıyoruz. İstanbul armağanları her Perşembe günleri öğleden sonra akşama kadar ÜLKÜ basım evinden dağıtılır. Anadolu armağanları üç hafta içinde adreslerine sunulacaktır.

Bir masa saati kazanan:

Ankara Hamamönü caddesi No. 88 Bay Samih.

6 aylık abone kazanan:

Beykoz 40 ıncı ilkmek. No. 381 Bay Feyzi Güneş.

Yarım kilo fantazi bisküit kazanan:

İst. Aksaray Kemal Atatürk cad. Küçük Langa cad. No. 96 Bayan Cezmiye Başbuğ.

(*Birer ufak resimlerinizi gönderiniz.*)

Birer paket kakao kazananlar:

Ankara Havuzbaşı Çankaya cad. Bay Rasuhi apart. No. 4 Ayşe Cemal, Aksaray Kemalpaşa cad. Küçük Varna pazarı İsmet, İst. Fatih 15 inci ilkmek. S. 4 No. 114 Nermin, Şehremini Tatlıpınar cad. No. 35 Gönülcan, Balıkesir Altı Eylûl mek. S. 7 No. 223 Aydın Bolak, İst. Kız lisesi S. 1/D No. 1519 Bedia, İst. erkek lisesi S. 1/A No. 45 M. Sabri Bay ve Bayanlar.

Birer cep tarağı kazananlar:

Eskişehir ilkmek. S. 3 No. 385 Ali İhsan, İst' İstiklâl lisesi S. 1 No. 237 Tarık Pektaş, İst. Kızıltoprak Kördere sokağı No. 2 Nejat, Beyoğlu 33 üncü ilkmek. S. 5 No. 143 Suada Muhittin, Eyüp orta mek. S. 1/D No. 198 Orhan, Kadıköy Mısırlıoğlu Çeşme so. No. 59 Cemal, İst. kız lisesi No. 1452 Refika Ziyal, İzmit Hacı Hızır mahallesi No. 38 Saadet, İst. 20 nci ilkmek. S. 3/B No. 120 No. 189 Erdoğan Ocakoğlu Bay ve Bayanlar.

Birer paket çikolata kazananlar:

Adapazarı Bayan Sabiha mek. S. Nurettin, İzmir - Alsancak ikinti kordon 3ffB No. 165 Turgut, Beyoğlu 44 üncü ilkmek. S. 3/A No. 203 Fikret, İst. Balıkpazar Kamerye so. No. 7 Yakup Yahya, Konya As. orta mek. S. 8/2 No. 4944 Sıtkı, İst. erkek lisesi No. 117 Orhan, İzmit Yeni Turan ilkmek. S. 2/B No. 27 Nüzhet, İst. Pertevniyal lisesi No. 305 Mehmet Raşit Güner, İst. 44 üncü iekmek. S. 5/B No. 39 S. Melih, Beyoğlu Banka han No. 7 Osman Kemal, Beyoğlu Aynalıçeşme cad. No. 69 Kesar Rıza, Üsküdar Doğancılar No. 7 Şükran, Ankara Işıklar cad. Baynecati mek. No. 670 Ahmet, Beşiktaş 46 ncı ilkmek. S. 5/A No. 217 Necip, İst. Pangaltı lisesi No. 523 Jozef, Beyoğlu 11 inci ilkmek. S. 5ffB No. 565 Ahmet Erol, Bay ve Bayanlar.

— Daha var —

AFACAN Bilmece Kesiği No. 22

Basıldığı yer : ÜLKÜ MATBAASI

Sayısı 5 Kuruştur.

AFACAN

Perşembe günleri çıkar

Gülünçlü Çocuk Gazetesi

Yıl: 3. Perşembe 18 Nisan 1935 Sayı

Genel yazı işleri çevirmeni : *M. FARUK GÜRTUNCA*

Yıllığı :	250 *Kuruş*
Altı aylığı :	125 *Kuruş*
Üç aylığı :	75 *Kuruş*
Dış ülkelere yıllığı	500 *Kuruş*

İşlere bakılan yeri *İstanbul — Cağaloğlu yokuşu 40 numarada ÜLKÜ MATBAASI* Telefon : 22895

Pire Nurinin Yaramazlıkları No. 22

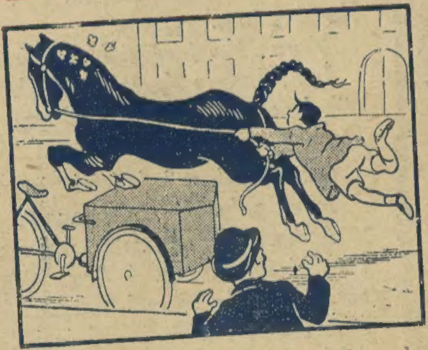

168 — Pire Nuriye olanlar olmuştu. Tosun öyle hızlaşmıştı ki Pire Nuri bir türlü ardından yetişemiyor, ipi de bırakmadığından havada uçuyordu. Tosunun boynunda ne çiçek kalmıştı, ne birşey..

169 — Tosun satıcıların arabaları üstünden atlıyordu. Derken bir adam Pire Nuriyi kurtarmak için ayağına yapıştı. Elma arabasından elmalar yere yuvarlandı. Tosun durmuyordu.

170 — Şimdi Pire Nuriyi kurtarmak istiyen adam da bir balon gibi havalanmıştı. Başından şapkası fırlamıştı. İkisi de atın yularında zincirleme uçuyorlardı. Bu iş ne olacaktı?

171 — Derken oradan geçen bir asker buna dayanamadı. O da Pire Nuriyi kurtarmak istiyen adamın ayaklarına yapıştı. Öyle ya, bu zavallılara yardım etmemek bir askere yakışır mıydı?.

172 — Askerin de nişanlısı yalnız kalmak istemiyerek o da sevgilisine tutundu. Fakat Tosun pek yaman koşuyordu. Şişliyi geçti, şehrin dışına doğru yol almaya başladı. Kuş gibi uçuyor, ne Pire Nuri, ne adam, ne asker, ne yavuklusu onu durduramıyorlardı. Ellerini bıraksalar yerde paramparça olacaklardı.

KEL OĞLAN

Kel Oğlan yakında
AFACANDA
Maceralarını anlatmıya Başlıyor.

Kel oğlanı hepiniz bekleyiniz kahkahalar, yürek çarpıntıları...

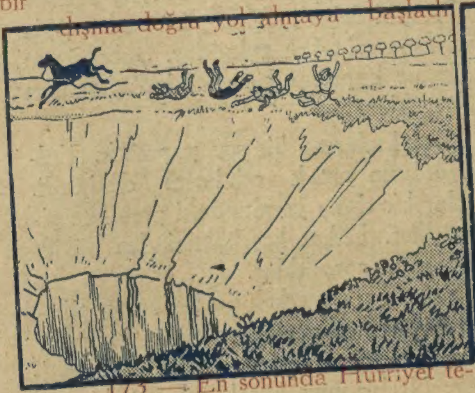

173 — En sonunda Hürriyet tepesinin arkasına vardılar. Tosun kendisini çekenlerin hepsini yere serdikten sonra başını aldı, gitti. Sonra uzakta kayboldu.

174 — Bu sırada, dört zavallı bir tepeden aşağı doğru yuvarlanmaya başladılar. Pire Nuri uçuruma doğru uçtu. Ötekiler de arkasından gittiler. — Daha var —